

for udgifter til institutions- og serviceydelser nedsættes fra 100 til 75 pct.

Med dette forslag imødekommes en bemærkning i statsrevisorernes beretning om, at forvaltningen af en regel om 100 pct. refusion »forudsætter en endog helt usædvanlig ansvarsbevidsthed hos de kommunale myndigheder«. Forslaget medfører, at kommuner og amtskommuner får et finansielt medansvar for følgende områder: Hjælp til praktisk bistand i hjemmet, hjælp i forbindelse med pasning af døende i hjemmet, hjælpemidler m.v., dagpleje, døgnpleje, institutioner under kommunerne og amtskommunerne, dvs. bl.a. daginstitutioner, revalideringsinstitutioner m.v.

Hovedparten af udgifterne til flygtninge på disse områder vedrører pasning af børn.

Statens mindreudgifter ved nedsættelse af refusionsprocenten til 75 modsvares af, at der samtidig foreslås indført et tilskud til kommuner med børn af flygtninge på 1-5 år, jf. herved forslaget § 2 om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. På denne måde er det tilstræbt at kompensere de kommuner, som har udgifter til flygtningebørn.

3.3. Statens dækning af udgifter til forsørgelse m.v. af flygtninge nedsættes efter 1½ år.

Forslaget indebærer, at staten fortsat fuldt ud dækker udgifter til kontanthjælp og revalidering m.v. i de første 1½ år af integrationsperioden. Staten skal således uændret dække Dansk Flygtningehjælps udgifter til disse formål i de 18 måneder, hvor Flygtningehjælpen har ansvaret for integrationsprocessen.

Derefter nedsættes statens dækning til 75 pct. af udgifterne, og kommunerne skal herefter i de følgende 5 år selv bære 25 pct. af udgifterne til forsørgelse m.v.

Statens mindreudgifter ved nedsættelsen af refusionsprocenten til 75 modsvares af, at der indføres et tilskud til kommunerne pr. flygtning, jf. herved forslaget § 2 om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. Tilskuddet ydes uanset om flygtningene modtager kontanthjælp.

De gældende regler om fuld dækning i 6½ år bevirker bl.a., at når en kommune som følge af en effektiv indsats hjælper en flygtning til at kunne klare sig selv, er det kun staten – og ikke kommunen – der får glæde af en reduktion af udgifterne til forsørgelse efter bilstandsloven. Det er ønskeligt, at kommunerne får en direkte økonomisk interesse i en tidlig og effektiv indsats, og derfor bør de have et økonomisk

medansvar, når der ydes hjælp til forsørgelsen. Kommunerne bør fortsat have gode betingelser for en tidlig indsats. Derfor foreslås indført tilskud til kommunerne, når kommunerne anvender de almindelige beskæftigelsesfremmende tilbud til flygtningene, jf. herved 3.5.

3.4. Staten dækker kommunernes udgifter for visse flygtninge med vidtgående fysiske eller psykiske handicap og for uledsagede flygtningebørn. Dette gælder, selv om 6½ års perioden er udløbet.

Forslaget omfatter for det første uledsagede flygtningebørn, for hvem man, navnlig når barnet ikke er ret gammelt ved ankomsten, kan forudse, at det ikke efter udløbet af de 6½ år vil være i stand til at klare sig selv.

For det andet drejer det sig om nogle få flygtninge, som ved ankomsten til landet eller kort tid herefter på grund af vidtgående fysiske eller psykiske handicap må anbringes i institution eller lignende.

Med de foreslåede ændringer om statens dækning af udgifter til henholdsvis institutions- og serviceydelser og til kontanthjælp m.v. vil det ikke være rimeligt, at kommunerne inden for 6½ års perioden også overtager et økonomisk medansvar for disse to mindre grupper af flygtninge, for hvilke man typisk ikke kan forvente, at de inden for denne periode bliver selvhjulpne.

Det skønnes heller ikke rimeligt, at kommunerne efter udløbet af perioden på 6½ år skal afholde udgifterne efter samme regler, som gælder for andre. Det er nemlig således, at hvis der ikke indføres særlige regler, vil de almindelige regler om opholdskommuner i lovens § 10 medføre, at det er flygtningens opholdskommune, der skal bære den kommunale del af udgifterne efter udløbet af 6½ års perioden.

Det er imidlertid ikke sikkert, at det er den aktuelle opholdskommune, der skal bære den kommunale udgift. I visse tilfælde kan en opholdskommune kræve sine udgifter refunderet af en tidligere opholdskommune. Regler om dette er fastsat i bilstandslovens § 11. Efter denne bestemmelse kan en opholdskommune kræve sin del af udgifterne til bistand refunderet af en tidligere opholdskommune,

1) når pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed er anbragt i institution eller pleje i kommunen,

2) når pågældendes ophold i kommunen skyldes indkaldelse til aftjening af værnepligt eller indlæggelse i sygehus og lignende behandlingsinstitution.

Hvis et institutionsophold afsluttes med, at en person ved medvirken fra institutionen får ophold i egen bolig, er det den kommune, der hæftede for opholdet under institutionsopholdet, der fortsat hæfter